

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 124. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344106096/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Det lød saa kraftigt, som havde hun allerede iført sig Skønhedens Flitter og Baand og var paa Vej med det længste Ben foran.

»Din Søster er jo ogsaa min Søster,« svarede Prinsen, søvrig som en Melsæk. »Elskede, slaa dig til Taals.«

Og saa søvrig var han, at der strax paakom hans unge Konc en lille Gaben, og hun lagde atter Øret til Puden.

»Men saa lover du mig, at vi begge tager derhen i Aften, Prins.«

»Alt hvad du vil... i Karet med fire Heste!«

Aftenen efter Brylluppet kørte altsaa Prinsen og hans Brud hjem til Montmartre for at besøge den tiloversblevne Søster. De fandt hos hende et Selskab sjældne og lystige Gæster, hvoraf hver havde mindst to Bestillinger: en Maler, som kunde trykke paa Sten, en Digter, som havde Raad til at forære sin elskede en ny Kjole, endvidere to Digterhustruer eller Modeller, paaklædte som merovingiske Dronninger, og en Magiker, som i al Hemmelighed var Apoteker om Dagen, og som betalte, hvad de andre vilde spise og drikke. Gæsterne var godt kendte med Huset; saa snart Fru Sylvia viste sig paa Tærskelen med sin Prins, udstødte de et Genkendelsens Udraab af Hjærtets Glæde og vilde alle trykke den unge nygifte i Haanden.

»Se til den lille! er hun ikke sød?« (Voilà la petite, n'est-ce pas qu'elle est gentille, dis-donc?) sagde de alle baade Mænd og Kvinder, og saa lo de højt og fornøjet.

Men den ældste Søster kyssede sin Svoger paa begge Kinder, hyggede om ham og satte sig ofte nærved ham, stilfærdig som for at antyde, at hun var en lykkelig Svigerinde, ja hvem ved: maaske kunde have været lykkelig ogsaa som Brud!

Saa holdt de nygifte Fest sammen med Selskabet, og man drak og sang Visen om de sjældne Gjæster (Va-t-en voir s'il viennent, Jean).

Man siger, der er nær
en Skare sjældne Gæster,
langt bedre end de her
og udsøgt af en Mester.
Gaa ud og se, om de kommer, Hans!
Gaa dog og se, om de kommer!

En Bretagner, som ej drak,
et Guds Ord fra Picardiet,

En Normanner uden Snak,
en Gascogner, som hakker i'et.
Gaa ud og se, om de kommer, Hans!
Gaa dog og se, om de kommer!

En Domprovst, som kastede Vrag
paa Druernes mørke Oktober,
en Digter, som Ros gjorde spag,
en Musiker, som var sober.
Gaa ud og se, om de kommer, Hans!
Gaa dog og se, om de kommer!

En Nonne fra Longchamps,
(Venus ej skønnere fostred),
som fri paa den aabne Vang
brænder endnu efter Klostret.
Gaa ud og se, om de kommer, Hans!
Gaa dog og se, om de kommer!

En Ægteviv og Ægtepér,
hvis Troskab ej har Mage;
hun finder kun hos ham Plaser,
han kysser kun sin Drage.
Gaa ud og se, om de kommer, Hans!
Gaa dog og se, om de kommer!

Den ældste Søster havde ført den unge bort til en Krog og talte hemmeligt med hende og smilte paa Afstand til Prinsen.

«Naa, fandt du saa Guld?» hviskede den ældste. «Fortæl, fortæl! Ellers har du glemt, hvad jeg paabød dig?»

«Jeg har ingen Ting glemt,» smilte den unge Søster. «Du sagde: det er en rig Engländer; naar du har sørget for, at han sover godt, da læg din Haand under hans Hovedgærde og føl efter hans Guld; saa snart du finder det, staa op og flygt og bring mig det. – Du ser, jeg husker godt. Men for det første holdt Prinsen hele Natten begge mine Hænder som en rigtig Prins sin rigtige Prinsesse, og desuden . . . tro ikke, at jeg var bange for at fjerne Guld, aldeles ikke! . . . men hvad jeg slet ikke kunde bringe mig over var det, at naar jeg skulde flygte, maatte jeg ogsaa flytte mig selv.»